3 1761 06426333 8

PG
5038
S7S6
1916
c.1
ROBARTS

Presented to the

LIBRARY *of the*

UNIVERSITY OF TORONTO

by

ALEX S. HAVRLANT

24. XII. 1910.

SPLAV

IV. KNIHA ZLATOKVĚTU

FRÁŇA ŠRÁMEK: SPLAV BÁSNĚ

FRÁŇA ŠRÁMEK: SPLAV

NAKLADATEL FR. BOROVÝ
V PRAZE

LIBRARY
SEP 16 2004
UNIVERSITY OF TORONTO

SPLAV.

(Dedikace.)

Trápím se, trápím, myslím si,
kde bych tě nejraději potkal.

Ulice střídám, parky a nábřeží,
bojím se krásných lží.
Bojím se lesa. V poledním lese,
kdo miluje, srdce své neunese.
Na můj práh kdyby jsi vstoupila,
snad bys mne tím zabila.
Chtěl bych tě potkati v lukách.

V lukách je vlání
na všechny strany, pokorné odevzdávání.
V lukách je nejprostší života stůl,
rozlomíš chleba, podáš ženě půl,
chléb voní zemí, bezpečný úsměv svítí,
až k pláči je prostý věneček z lučního kvítí,

a oblaka jdou, přeběhlo světlo, přeběhl
muž má touhu rozsévače, [stín,
žena má úrodný klín . . .

Chtěl bych tě potkati v lukách. Šel bych ti
[vstříc.

A až bys mi odešla, ach, z večera již,
bys na mne nemyslila víc,

jen na prosebný a děkovný můj hlas,
jakobych jen splavem byl,
který v lukách krásně zpívat slyšelas . . .

Kyj v pravé ruce, v levé mladou, krásnou ženu,
jež vínem smíchu třísní jalovčí a mech,
tak potkám já tě zas, hruď rozhalenu,
kyj křikem pozdravím a zpěvem uctím ženu
a s vámi třetí dám se v lehkonohý běh.

Tu zkrásní úsměv tvůj, jak čerstvě trysklý pramen,
a kyjem o vzduch udeříš, jak v slavný zvon —
a žena, všechny bohy vábíc do svých ramen,
v med lesní sládnouc, uzrávajíc v plamen,
šíp vyšle nejsladší, své touhy zpěv a ston.

Utančen vámi, až v rokyt pak se k spánku schýlím,
dva kosy zavoláš, bys s nimi tiše hrál.
Pokyneš ženě. Šeptne v sny mé, nazve mne svým
A obláčkem pak zajde letním, bílým, [milým.
až vzbudím se, bych na ni krásně vzpomínal ...

ULICE.

My přišli k ní, když nejvíc divočila,
by na bronzu ňader svých nás krotké skryla,
my opustili pastýřský svůj tichý stan,
by pro nás rozpustila, by nás zahalila
v svůj vrkoč divý s modrou krásou elektrických ran.

Tu vzala nás. Pod hrozny světel dula
praporci sukní, sršela a kula
na žarovišti smíchů, zorniček a skel,
a tančíc ovinula, k bezdechu nás ovinula
hroznýšem krásným, který žhnul a mrazivěl.

A kupci, lovci, zvěř a perly, potápěči
a lidé pastevčí, s kůzlátkem v rukou, které mečí,
my všichni lačně její léky pili, jed,
a každý jinou řečí, babylonskou řečí
do vřavy mumlaje, své věnce, biče plet . . .

ROD.

To byl plavých vlasů rod a světlých očí,
a vzpomínka v jich srdcích na chvojový, rodný les,
po někom touha, jenž věrný by byl jako pes,
a chvějný strach, že jednou v okruh nočních ohňů
[vkročí
cizinec podivný, jenž bradou v límec pláště klesna,
a nemluvný, jak hrotem meče slídě okem jen,
hrot meče schýlí pak nad hrdla spících žen
a ženy šťastně, šťastně usmějí se ze sna

— tím úsměvem se vzdavše, šeptnuvše v něm heslo
tajemné, cizí, jež by k uším mužů nedoneslo
ni pápěř lehoučkou, stín stínu, nic, nic, nic

— oh, proto snad, když z plavých mužů někdo zpíval,
tón každý ránu měl, tón každý jakoby se díval
za nenávratným letem milovaných holubic . . .

BRATR SMUTEK.

nad někdy již ve hře v kuličky
zahrál jsi se mnou kuličkou černou,
a když jsme válčili, byl jsi již se mnou,
vzal jsi mi radost z dřevěné šavličky,

dal mi pak usednout na břehu řeky,
po proudu šavličku pustit a sníti,
zatím co z olšoví, vrbin a sítí
hlas tvůj mne uspával, hedbávně měkký . . .

Dny přišly slavné pak, víno a plamen,
za stromy ukryté dívky kol zvaly,
od stromu k stromu poletovaly.
Co já jsem uchvátil, vzal jsi s mých ramen,

hebce svou kořisť nes', vadnoucí snítku,
pro marnost zloupenou života stromu,
a tiše šeptaje: vraťme se domů,
prstem jsi ukázal hřbitovní zídku.

Hledaje jinou, nalézám stále
věrnou tvou, nad všechny věrnější ruku,
a ze všech srdcí, na něž kdy tluku,
prázdnou zníš ozvěnou v neživé skále.

Němí dva rybáři, s nadějí klamnou
nad jedním splavkem dřímotně bdíme.
My se už, bratře, nerozloučíme.
S břehu až spadnu, kruhem se uzavřeš za mnou...

KDYBYCH BYL PASTEVCEM KONÍ.

dybych byl pastevcem koní, večerním časem
stal by se jednou snad divoucí div:
až, hvízdnuv, koně bych svolal z ovlhlých niv,
koníček cizí, bílý a krásný, divoucí div,
stál by tu náhle a lidským mne oslovil hlasem.

Krásně by mluvil, jak v hrdle by studánku měl,
i jménem snad nazval mne: Františku, pastevče koní,
vzkazují bratři tví, jako ty, pastevci koní,
u ohňů nočních že přepad je veliký žel,
už ani nepějí, hlavy jen kloní,
líto jim sebe je, líto je koní,
budeš-li zpívati, za ně bys za všechny pěl.

Já nejsem pastevcem. Noční však chvílí
na mne též padá veliký žel,
už ani nezpívám, hlava se chýlí,
smutňoučkým ržáním jak vzduch by kol zněl,
koníčku bílý . . .

PODZIMNÍHO, DEŠTIVÉHO DNE.

á krásná Evo, kdybych měl posla
a nebyl chud a nebyl smuten,
já bych dnes vypravil posla,
aby ti donesl dar.

Člověče boží, řekl bych poslu,
před tebou leží nejsladší cesta.
Poděkuj nebi! Vyjdi z bran města,
slunce se otaž, kde leží jih.

Pak už jen spěchej. Zpívej si cestou.
Snad se i schýlíš, políbíš zemi.
Po březích půjdeš, vinicemi,
za tebou sever, před tebou jih.

Osmahneš, zkrásníš. A to je dobře.
Neb ta, k níž kráčíš, pro bledé není.
Snad najde v tobě zalíbení.
A přijme můj dar.

V dalekém jihu potkáš ji kdesi,
chodívá za ní mladý bůh s flétnou.
Prý se mu směje, hrdličky vzlétnou.
Pokloň se hluboce. Mluv!

Pověz jí... pověz... O zlých dnech nemluv.
Také ne o mně. Překrásná jména
dej jí jen a řekni: velebena!
Pověz jí... pověz... Mlč!

VĚZEŇ.

Zda byl to prst, jenž skulinou sem vnik
a celou noc mi po zdi psal a psal?
Však když jsem ráno šedou svoji čapku vzal:
dnes v noci byl tu kouzelník
já čapce své a džbánu svému pošeptal,
tak bohat slovem tím a stěží duse vzlyk:
ach, braši, kouzelník ... ach, kouzelník ...

A klíče zvuk mi toho jitra zpěvem byl,
jak ranní řeka v mlhách čekal jsem svůj den.
Po cestách ratolestných vyvedou mne ven,
a v čelo by mne políbil
veliký stařec krásný, slávou stáří ostříbřen,
od hor mi půjde vstříc, co krok, to tisíc mil:
tak dlouho nejdeš, kde jsi byl?

Třikráte zpíval klíč, já třikrát zpíval s ním,
a třikrát zkrásněl svatebně můj šedý šat.
Noc byla zas. A strážce tichoučko se krad,

slídě a slídě, zdali spím.
Však já byl daleko. Kol šoumal sad,
já šoumal též. A všechno bylo mým.
Mé srdce shořelo. Vlál vonný dým...

ÚČTOVÁNÍ.

Poslední den v roce; dneska jistě přijde,
celý rok se toulá, dnes se jistě vrátí.
Tenhle večer vždycky musíme být spolu,
musíme si povídati.

Že jí srdce nedá, říkává mi vždycky,
nevím, proč vždy při tom hledí stranou,
že se mnoha lidí ptala, než mne našla,
že je tolik uondanou . . .

a, zda nepřekáží . . . mám-li něco k pití?
rum . . . a hodně rumu . . . že je jako sbitá —
hlas jí jaksi vypráh' a je jaksi suchý,
ona ví to a je rozpačitá.

Dárek koupila mi, zalže trochu, ale —
že se jí to nehodilo vzít ho s sebou.
A smí-li botky sejmout, zmáčené má strašně,
že ji tolik nohy zebou.

Zasedne pak k stolu; povytáhne lampu,
abych viděla tě lépe, dechne tiše.
Hledí na mne, potom kolem, kývá hlavou,
pochovává něco tiše,

pochovává, pochovává. Mlčí chvilku,
tázavě pak, plaše ke mně vzhlédne.
A já kývnu. Rozumí mi, zavře oči.
Rozumí mi. Strašně zbledne . . .

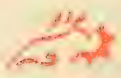

PROSINEC.

o sněhu půjdu čistém, bílém,
hru v srdci zvonkovou.
Vánoční země je mým cílem.
Až hvězdy vyplovou,
tu budu blízko již. A budu ještě blíž,
až lesní půjdu tmou.

Tu ztichnu tak, jak housle spící,
a malý náhle, dětinný,
a v rukou žmole beranici,
včarován v ticho mýtiny,
tu budu blízko již. A budu ještě blíž,
svých slz až přejdu bystřiny.

Mír ovane mne, jak by z chléva,
v němž vůl a oslík klímají,
světýlka stříknou z prava, leva,

noc modrá vzlykne šalmají,
tu budu blízko již. Ach, jsem tak blízko již,
snad pastýři mne poznají . . .

Včera byla ještě se mnou. Včera
za klobouk mi dala paví pera.
Byla jako moje milá,
za stůl si mne posadila,
Honzo, jez a pij!

Jed jsem, pil jsem. Pak jsem zpíval,
když to ona tolik chtěla.
Honzo, Honzo, ráds' již míval?
Kterou? Kterou? Osmutněla:
Honzo, Honzíčku!

Kdy to bylo? Mámo, včera.
Mám je tuhle . . . paví pera.
Když jsem šel pak, v okně stála,
ještě tu se za mnou smála:
Honzo, hlupáčku!

MÁ BÁBA.

Mé bábě bylo devadesát let
a dnes mou bábu pochovají,
byla už dávno v herbáři květ,
dnes ji teprv pochovají

a dnes teprv řeknou: byla,
což již ona dávno řekla,
již se ani nezalekla,
dávno se už rozloučila,

dávno už jen vyhlížela,
jestli jedou, jedou pro ni
čtyři páry bílých koní
jedou-li už přece pro ni...

TETY.

zrál čas a strýcům bylo dříve jíti,
své brýle vložili, kam dočtli právě knihu,
ji z rukou dali si pak tiše vzíti
a v očích ptáky, kteří vracejí se k jihu,
rozdali úsměv, naspěch měli,
ohlédli se, zacházeli ...

K zatuchlým skříním usedly pak tety,
přebíraly, překládaly, pokývaly,
že tak všechno povetšelo léty,
co tak dlouho ukládaly;
vzpomenout si chtěly tety
— tenkrát, tenkrát před třicíti léty —
ale těžko, těžko vzpomenouti:
Josef, slyšíš? Ach tak, hloupnu, zdá se.
Divno, divno. Z bousovské jdu pouti,
jako tenkrát, v podvečerním čase,
v Nepřívěci zvoní na klekání,
cesta bílá, a já sama na ní — —

Však rovně chodí tety, neschýleny,
klíčnice zpustlých míst, jež přísně střehou,
je popel tam, kde byly kdesi ženy,
a skrápějí-li něco tajnou něhou,
tu rosu jitřní slunce nevypije,
ta rosa z černých perel, podsvětní je . . .

JARNÍ POUTNÍK.

dyž jaro přišlo, stromy podél cest
za druhy zvolil si a skřivany,
dal očím plápolat a ústům kvést,
šel pohan mezi pohany
a dešti šlehán, sluncem hýčkaný
dal uspávat se loutnou hvězd.

Pil mléko dívčích bříz a v olšinách
se k svatbám zlatých vážek pozvat dal,
zdvih pírko sojčí, ztracené tu v lásky hrách,
a dýchal na ně, něžná slůvka tkal,
stem něžných slůvek pírko obetkal,
jak po srdci by dlouze smyčcem táh.

Pak lesů host, jich stezek přijal stín,
jak oblékl by nový, snubní šat,
a míse prosby ve smích kukaččin,

toužil a toužil, an se večer krad,
zda bozi dovolí mu uhlídat
tančící žínku v stříbru kapradin . . .

DÍTĚ SI HRAJE.

Z panáků tří, z nichž jeden je králem
a druhý též výstrojí vzácného stavu,
zklamáno oběma, durdíc se málem,
vybere třetího, jenž nemá hlavu

a tu se zasní. Holoubčí křídla a orlí
sen jeho vystřídá, do dálek letě,
zpívá si, s bezhlavým mluví, za něho horlí,
všude je znají v bezhlavém světě.

Pak ke zdi jej staví, dřívek dvé k němu,
mamčinu trepku, kostku a pírko na ni.
Blaženě strne. Až k pláči je mu,
co krásy tu stvořeno, tak zcela maní,

a vzdychne: ach! Jediné, blažené: ach!

POHŘBY.

Už skoro na pohřbech jen, v hloučcích smutných
já s vámi potkávám se, přátelé. [vlků,
V houf sraženi, když padne jeden z vlků,
prosíte zemi, zda mu měkce ustele
a počítáte nesměle:
je nás ještě osm . . . devět vlků . . .

Na periferiích, na města periferiích
nad nejtemnější z lích
svou mlčelivou konáváme práci,
a což je to hřích, což je to hřích,
že nad námi ve větvích
zpívají ptáci?

Kdo hvězdy miluješ,
tu nejkrásnější najdi, tkanou z našich stop.
Uprostřed hrob,

a po stopách-li od něho pak jdeš,
z těch perel krásnou hvězdu nalezneš,
jež na hrob nasypali ptáci . . .

SÁM A SÁM.

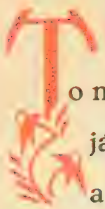

To nebyl já, však kdosi ve mně,
já jitra jednoho byl jako dokořán,
a kdosi vyšel, zpívaje si jemně
neznámou píseň, píseň jiné země,
mne opouštěl, jak jinam touhou hnán,
mne opouštěl, mne opouštěl.

Když ve mně žil, když se mnou žil,
já o něm nevěděl. Teď, když mne opustil,
nač ruku vložím, vždycky cítím bled,
že dva jsme, dva jsme dříve nesli,
a sedlat chci-li, abych vyjel v boží svět,
kůň jen jeden smutní u mých jeslí.

Z prázdného místa na okraji džbánu,
žeh jehož vína míň teď vyhojí,
z bolesti větší, dostanu-li ránu,

a z ticha hroznějšího, když je po boji,
teď toho poznávám, jenž v pokoji
mne opustil, mne opustil.

DÍVKA.

Včera mne cos udivilo, byly to mé ruce,
letěly mi k srdci, padly k němu prudce,
vlny dvě tam o břeh bily,
ty mne taky udivily.

Byla jsem jak rosná louka ranní,
bílý kůň se pásl na ní,
od včíra jsem, bože, celá jiná,
rostou na mně hrozny vína.

Ráda bych se sester, ráda bych se ptala,
proč jsem jako louka rozkvétala,
proč a proč jsem . . . jak to jenom říci . . .
jsou snad muži loupežníci?

ČTRNÁCTILETÝ.

Těch neznám slov, jež řekl bych a plakal.
Však zahrádku mám krásnou, z růží sad,
a kdyby Vás tam někdy v noci slavík vlákal,
tam z oněch slov je růží sad.

Já trnů zbavil je. By nezranily snad.
A světlušky jsem prosil o přispění.
I dnes je poprosím, až půjdu spat.
Jen máte-li, ach, v růžích zalíbení?

Snad máte hvězdy radši. Umru rád,
sad růží mých se v louky hvězdné změní.
Však umřít nedejte mi. Není, ach, není
slov krásnějších, než našeptá Vám z růží sad.

ADVENT.

Já nejsem žena. Já jsem strom.
Někdo mi jaro dal, odešel.
Nevíte, lidi, o někom,
kdo by mi větve podepřel,
já jsem tak těžká svým plodem . . .!

Já nejsem strom. Já žena jsem,
trochu mne udivil svět.
Kam že mne povedeš, slabá jsem,
a on mne ved, a on mne ved
— co to máš, má milá, za pasem? —
Červený květ! Červený květ!

Potichu! Tichoučko! V noci dnes
usmál se ve mně, já to vím,
ručičky kamsi vzhůru vznes,
prosil mne, ptal se, zdali vím,
že je tam dole a že tam hajá
— potichu, tichoučko! Hajá!

MILENEC.

Stáh' v čelo širák, v rukávu ukryl nůž,
koho šel zabít, to věděl jeho nůž,
šel zprva rychle, pak trochu zvolnil běh
a ruce zamnul: duši, tu si, bože, nech
o tělo já se postarám už . . .

Dušičku její, bože, přivítej mile,
navoň jí vlásky, ustroj v halenky bílé,
na rty jí píseň vlož, perličku jasnou,
učiň ji skřivánkem, poslicí spasnou,
by těšila zabloudilé . . .

Snad bloudím též. Amen — —
Tichoučkou rukou
rozhrnu houští, v němž slavíci tlukou,
uvidím, vzkřiknu, uvidím, vyběhnu,
na sedm krásných mečů nalehnu — —
pak touhle zabiju rukou . . .

MILENEC V DUBNU.

Já si tě vyprosil na první bouřce. Dar
krásný jsi, utkaný z par.

Živá, neživá, netrpělivá,
s novou zas bouřkou jakobys odletět měla,
tisíc rouch svléknu, neshledám těla,
a tvůj sen, nevím kde, přebývá.

O svém snu někdy ti šeptám. Co je slov,
každé z nich na prsten krásný ulitý kov,
a ty je navlékáš, svlékáš, pouštíš je v klín,
a když mi děkuješ, není to hlas, jen jeho stín.

Až usneš, vyčkám dnes. Až ztichne dům
přiložím zrcadlo k cizím tvým, dalekým rtům,
poznám snad, tvého v něm dechu hledaje tvar,
toho, jejž miluješ, jenž také utkán je z par.

MUŽ BLOUDÍCÍ ŽENĚ.

Který den, který den
já byl tak daleko, že cizí flétny hlas
do svého srdce vpustilas,
a den když onen zhas
tvůj noční sen byl jiným okouzlen?

A která země píď a který země kout
to vidět směl, že toužila jsi obejmout,
kde, růží bodnuta, své krve ztrácela jsi
[krůpěje,
pokorná kráčíc v hrůzu sladkých pout,
a ke mně nevedou ty šlépěje?

Který den, který den
a která země píď, den zimní nebo jarní už,
vyhřátá krychle čtyrech stěn
neb stezka v kraji, kosů hvizd a jarních
který den, který den, [vánků plen,
který muž?!

ČERNÉ DNY.

Když černé přijdou dny, nehledej
v opasku nůž, nehledej!
Pokouší, vábí! Zahoď jej!
Zahodils? Odejdi, nevrať se, nehledej!

Neb neuhlídáš domu, v němž spí s tebou žena,
byť z růží zbudován, v tom domě jednou pláčí,
byť zpěvný byl a jarní, jako hnízdo ptačí,
v tom domě jednou rozsápe tě fena.

Neb nepolíbíš ženy, abys rozkvést nedal
v nebesích lůžka rudě lačnícímu keři,
ach, nepolíbíš, abys nedal větřit zvěři,
a na tvůj práh záhadný by poutník neusedal.

Za mladičkého jitra vyjdi tiše z domu,
opustiv ženu krásnou, krásnou, ještě spící.
Nevzpomeň feny. Sni o holubici.
A nezapomeň říci: Pokoj domu tomu — —

RODNÉ MĚSTEČKO.

Kohoutek do ticha zpívá,
když na tě, tichoučké, myslím. Po-
beránky pase bílé, [lední chvíle
usmiřuje, pobolívá.

A tak mi nějak ve snách bývá:

Že tě jednou oklamali. Růže, písně
roztěšené zradili.
Tu si ztichlo. Neodsoudíš přísně,
ale víš, že zradili.

Vzpomínka jen svádí-li,
dáš tichu svému bolestněji zráti
v podivný a bludný květ.
Vyroste ti na souvrati
plápolavý, bludný květ.

Tvých třicet marných, touhyplných let
jest barev jeho žízní, hladem.
Rozkvete v jitru bláhovém a mladém,
v poledne nejvíc bude hladovět,
svou vlastní vůní umře před západem . . .

RÁNY.

Mně dáš-li jen hleděti vzhůru,
není a nebude ran,
mně dáš-li zpívati vzhůru,
budou jen znaménka v březovou kůru,
poznám jen nůž, nepoznám ran.

Mně dáš-li jen osamělému
skalní a sněhovou výš,
a kříži mých ramen rozpřaženému
neklesnout dáš-li a schýliv se k němu,
naň harfu zavěsíš:

den bude modřejší nocí a tišší,
vše bude přemodrý stan:
kdos moudrý mluví, harfa má slyší,
prsten jsem ukutý z hlubin a výší,
není a nebude ran . . .

SOBOTNÍ VEČER.

Šel s kravami, v posledním stádu, dudy, zvon
byl jeho hlas, ty dívko u studny ho slyšelas,
a okov crčící ti zpíval jako on,
dudy, zvon.

Pak mátou navoněn, slib a sen
byl jeho hlas, chodníček když bílý kropilas,
padaly hvězdy na zítřejší den,
slib a sen.

A kozonohý, drzý, flétna, smích
byl jeho hlas, na sad když potom vyběhlas,
a co dá zítra, cože slíbil v jabloních
s flétnou smích?

VOJÁK V POLI.

rátím-li se domů — — půjdu naší ulicí,
půjdu naší ulicí, pomalu a tiše,
shledám se s chodníkem, se všemi okny,
promluví někdo, neodpovím.

Pak ale uvidím, pak ale uvidím
podivnou věc. Seschnu se touhou,
až já ji uvidím, až já ji uvidím,
a já jí řeknu: domečku, krbe můj, hnízdo . . .!

Na každém schůdku, ach, jak se seschnu,
to bude bitva! To bude bojování,
vstříc mi půjde krásná paní,
do hluboké trávy padnu, do hluboké trávy.

Do hluboké trávy — — Vrátím-li se domů,
usednu k ženě, tři dny s ní nespustím očí.
V noci budu u ní tiše spát. Ráno
krásné, ach, krásné budou na pokrývce její
[ruce.

Povím jim všechno. A budu číst. Pak vstanu,
zaliji květiny v oknech. Naleznu pod jejich lístky
zelený, blažený život. Budu jak rolník a pastýř.

CESTA Z BOJIŠTĚ.

Poláčku zpěvavý, dva dny, dvě noci
vozíku tvého, přeubohého
byl jsem já hostem. Ležel jsem v slámě,
mluvil jsem ke krásné dámě:

Paní, já na místě nejtěžším stál,
když mne smrt líbala, já jsem se smál,
paní, tělem já padl, srdcem jsem stál,
dejte mi růži!

Noc byla rudá, hořela ves
a vozík skákal, Poláčku, věz,
ať umru zítra, ať umru za deset roků,
před soud poslední po mém přistoupíš boku.

Vyznám tam věrně: Noc byla rudá, hořela ves,
on, pane, zpíval. Hleděl do nebes,
tichounce zpíval. Zpěvavý, věrný byl,
na srdce tenkrát mne políbil.

Za jeho koníčka též, pane, prosím.

Byl malý, hubený. Pohledem něžným a kosým
objal mne tenkrát, zařehtal nyvě.
Dej se mu, pane, pást v nebeské nivě . . .

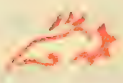

KOVÁRNA.

Jsi nejmilejší vždy mi, řeřavíc.
Jak z klece podrážděných lvic
já kořisť svou ti vyrvu, pružnoboký tvar —
ach, bozi v nebi jsou, ne v kovárně,
a já se nerouhám, jen hřeším rozmarně,
když nabízím jim kořist svou co dar.

Snad nechtějí. Snad vezmou též. Mám úsměv
a ruce mdlé, když boj je ukončen; [jen
na kovadlině sedě, rád bych ticho pěl:
Večere, z luk a sadů vejdi v duši mou,
mé sny ať ovečkami z pastvy jdou,
na čelo horké vlož mi jitrocel . . .

OBSAH

Splav 7
Les 9
Ulice 10
Rod 11
Bratr smutek 12
Kdybych byl pastevcem koní 14
Podzimního, deštivého dne 15
Vězeň 17
Účtování 19
Prosinec 21
Hloupý Honza 23
Má bába 24
Tety 25
Jarní poutník 27
Dítě si hraje 29
Pohřby 30
Sám a sám 32
Dívka 34
Čtrnáctiletý 35
Advent 36
Milenec 37

Milenec v dubnu 38
Muž bloudící ženě 39
Černé dny 40
Rodné městečko 41
Rány 43
Sobotní večer 44
Voják v poli 45
Cesta z bojiště 47
Kovárna 49

Fráňa Šrámek:

SPLAV

Básně

IV. kniha Zlatokvětu.

Vydal
nakladatel Fr. Borový v Praze
ve 1200 výtiscích
v úpravě
a s kresbami Zdeňka Kratochvíla.
Vytiskla Grafia v Praze
typy starého mediaevalu
a svázal Antonín Jelínek v Praze
1916